

Hejsek 2

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXV říjen 2009

Pejsek štěká...

Příspěvky, příspěvky, příspěvky, už je to tu zas, přines prosím 400,- na rok nebo 200,- na půl roku.

Na schůzce jeden nejmenovaný: „On je šátek mezi povinnýma věcma? To jsme nevěděli.“ Tak věz, že je už mnoho a mnoho let.

Je Bahňák skutečně Anička nebo bylo je chvilkové poblouznění? Je Dave David nebo je David Dave nebo je to ještě jinak?

Zkus si tipnout kolik jsme na brigádě v září udělali tyčí na týpka? A zkus si tipnout kolik jich tam zůstane do začátku tábora?

Je radost pokoukat, jak

nám začal jít lakros, míčbí a vůbec všechny tyhle hry.

Připomínám náš web tovpred.ctrnactka.cz, jsou tam a budou tam vždy nové fotky z výprav a jiných akcí, zároveň v interní části pak najdeš vzkazovník, adresář atd. A POZOR je tam teď fungl nová soutěž!! Znáš heslo a přístupové jméno? Jmeno: vpredaci a heslo: zabrdka.

Kvítek: „Davide, ty máš tak velký batoh a nevejde se ti tam spacák?“

David: „Vejde, ale já šetřím místem.“

Zpod plachtičky: „Ty ale nehledáš kartáč, ty hledáš kartáček!“

Zelí: „David má buchtičky jen pro sebe. Buchtičky do dvojice mám já. On má müsli do dvojice.“

Kvítek: „Takže ty se bojíš, aby to müsli nesnědl předem.“

David: „To já neudělám, to bych raději snědl boty.“

Co budeme dělat?

- 6. 10. Družinovsky
- 10. 10. 50km
- 11. 10. Drakiáda
- 13. 10. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 15. 9. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 16. 10. Čaj - zpěvníčky (16:00 - 19:00)
- 20. 10. Družinovsky
- 27. 10. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 28. 10. – 1. 11. Podzimky
- 3. 11. Družinovsky

Inzerát

Pro potřeby listopadového či prosincového čaje o páté noste do klubovny staré nástěnné kalendáře. Či části nástěnných kalendářů, které doma už nepotřebujete. Neostýchejte se zeptat rodičů, zda nemají v práci nějaké zbytečné nástěnné kalendáře. Čím větší výběr bude tím lépe. A na co to budeme potřebovat? Nechte se překvapit. Háňa

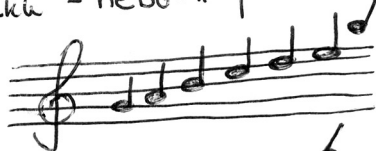

Čaj o paite'
16. 10. 09 od 16h do 19h

výroba zpěvnicků a

„cancaků“ - nebo-li pozorných

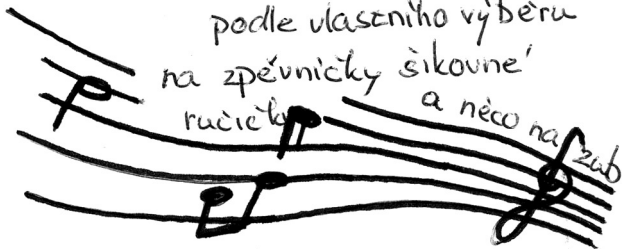
knížek.

s sebou: na cancak sešit
podle vlastního výběru

na zpěvnický šikovne'
ručičky

a něco na zub

Šifrování

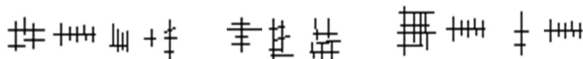
Šifra se jmenuje čínské znaky, protože je vzhledově docela připomíná. Posuďte sami. Použijeme zde však jen 25 znaků, vyškrtíme tedy písmeno CH a Q. Zbylá písmena zapíšeme do tabulky podle následujícího příkladu:

A	B	C	D	E
F	G	H	I	J
K	L	M	N	O
P	R	S	T	U
V	W	X	Y	Z

Nyní každé písmeno znázorníme obrazcem podobným čínskému znaku, a to tak, že pořadí sloupce naznačíme počtem svislých čar a pořadí řádku čarami vodorovnými. Písmeno U v 5. sloupci a 4. řádku může vypadat třeba takto:

Žádná další pravidla při zašifrování dodržovat nemusíme, je tedy možné jedno písmeno nakreslit různými způsoby. Pokuste se vyluštit následující zprávu.

Eliška

Beskydy 2009, aneb jak balit chleba

Jakto bylo dál

A tak jsme se sešli... Po velkém vítání jsme se vydali do muzea koupit lístek. Rozhodli jsme se navštívit mlýnskou dolinu. V mlýnské dolině byla ukázka řemesel, teda spíše šikovných strojů a mašinek a hejblátek poháněných vodou.

Vyhledli jsme si pilu, kterou postavíme na táboře. Umí řezat úplně sama... Po prohlídce jsme trošku s menším nadšením nadsadili opět naše těžké batohy na záda a vydali se po červené směr Radhošť. Kopec to byl pořádný a cestou jsme při „čekání na autobus“ měli fajn rozhovor s milými lidmi, o kterém jsme nakreslili komix... ale o tom až na konec. Nemůžeme kazit překvapení.

Cestou do kopce jsme funěli a marně hledali studánku. Na rozcestí „Černá hora“ jsme málem adoptovali psa, ale asi poznal, že pro něj nemáme nic k jídlu, takže se raději vrátil k pánečkovi a paničce. Po několika minutách opouštíme značku a za chvíli hledáme místo na spaní. Čeká nás naše první noc v CHKO Beskydy. Po postavení plachtíček na liščích vaříme thajské a plni funění do kopce uléháme ke spánku.

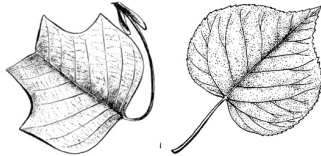
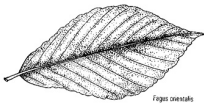
Neděle 9.8.

Ráno jsme se vyspali do růžova a nasnídali se. Já s Májkou jsme vytáhli překvapení – narozeninový dárek pro Elišku, právě se z ní stala velká holka. Punčové kostky s 15 svíčkami padly za vlast k snídani, ale triolám ještě chvilku stráví v batůžku. Půl hodinku jsme nakreslili komix o včerejší události. A v půl jedenácté (tenhle čas uslyšíte každé ráno) jsme vyrazili na cestu na Radhošť. Už z dálky nás vítala kaple sv. Cyrila a Metoděje, ale o tom až příště.

Kvítek

Po teplém září

... zle se říjen tváří. Listopad se blíží, listům už se tíží. Poznej aspoň 3 z listů na této stránce. Kvítek

Nováčkovská zkouška

Náš oddíl není jen tak ledajaký, a ani žádný Vpředák není „nějaký člobrďa z ulice,, a proto i ty musíš projít malou zkouškou, tak jako my všichni, když jsme byli „nováčci,,. Říkáme jí u nás „nováčkárna,, a dá se splnit úplně jednoduše. Teprve po jejím splnění a složení oddílového slibu se staneš skutečným Vpředákem. Slibovat lze jen při zvláštních příležitostech, první teď bude v únoru na Výroční výpravě. Doufám, že si se človíčku nezalekl, pusť se s chutí do toho.

Tady je:

1. 80% docházky na schůzky
2. 50% docházky na výpravy
3. zná oddílový pokřik
4. zavede si oddílový sešitek
5. zná důležitá telefonní čísla
6. umět ošetřit drobná poranění
7. udělat si KPZ
8. uvázat základních „6“ uzlů
9. umí ukrojit chleba
10. umí určit světové strany buzolou
11. rozdělá oheň

Povinné věci

Jak již víte, tak oddílové věci bereme s sebou na oddílové akce. Aby jste měli vždy vše potřebné, zde je jejich seznam.

Co s sebou na schůzku?

Tužku, papír, uzlovačku, šátek (na družinovku také oddílové stoupání)

A co s sebou na výpravu?

Na jednodenní výpravu: to co na schůzku a k tomu KPZ, jídlo, pití, peníze. Na delší výpravu: to co na jednodenní výpravu a k tomu celtu nebo plachtičku (půjčíte si v klubovně), spacák, bundu, věci na spaní, náhradní prádlo, ponožky, ručník mýdlo, kartáček, nůž, ešus, lžíci, baterku, v létě plavky, v zimě svetr, rukavice, čepice.

Oddílové stoupání je malá praktická knížečka s informacemi pro vás, kdo nezná, zanedlouho uvidí.

Oddílovou košili využíváme hlavně při významných a slavnostních chvílích, jako je Výroční výprava, táborový sněm apod. Je součástí našeho oddílu, každý, kdo složí oddílový slib, ji může nosit a vyjadřovat tak, že je Vpředákem.

To ovšem neznamená, že v jiných dnech ji nosit nemůžete, na schůzkách, výpravách a jiných oddílových akcích je jistě také možné košili nosit a myslím, že ji tam taky uvidíte. Budeme se těšit.

Soutěž o nejhezčí pamětní lísteček

Vyhlašuji soutěž o nejhezčí a nejoriginálnější pamětní lísteček vydaný v tomto školním roce.

Porota: velevážená a složená ze všech nás

Hlasování: veřejné formou hlasování

Termín hlasování: začátek tábora

Cena pro autora vítězného lístečku: fotka A4 dle mého vývěru (krásná oddílová, ale neprozradím která) a jedna fotka A4 dle výběru vítěze.

Co je to takový pamětní lísteček? Především připomínka toho, kde jsi byl, třeba i co jsi tam zažil. Za pár let, až tvoje sbírka bude velká, určitě se ti vybaví spousta vzpomínek při pohledu na ty obrázky s názvem výpravy, s datem, kdy proběhla, s počtem vydaných kusů a s pořadovým číslem lístečku. Samozřejmě nemusím ani zdůrazňovat, že do sbírky je nejcennější ten nejhezčí, ale zároveň i ten s nejmenším počtem vydaných kusů.

Tak neváhej a po výpravě, ale klidně po nějaké vydaté schůzce, se přihlas a nakresli pro každého, kdo na akci byl, jeden lísteček a jeden navíc do kroniky.

Podívej se na nějaké lístečky z dávné minulosti, tyto

jsou třeba nějakých 15 let staré. A takových mám víc. Ukážu vám je v cancáku nebo se podívejte do kronik.

Tom

Bodování září

Pomeranč	43	David	36
Filip	43	Míša	34
Jenda	42	Simča	30
Sára	42	Majda	24
Skřítá	42	Jakub	19
Štěpán	42	Bára	18
Mikulda	41	Josef	17
Májka	40	Terka	15
Dave	39	Kuba	13
Obi	38	Sebastian	4

Výprava na tyče

Scházíme se v sobotu ráno před klubovnou, nabíráme nezbytné vybavení a nasedáme do aut. Někteří cestou nakupují něco k jídlu, ale všichni se scházíme nahoře ve Vápně a společně sestupujeme k tábořišti. Dole plánujeme postup zpevnění břehů a vyrážíme do lesa na dříví na kůly. Když je všeho dost, začínáme osekávat, řezat, dělat špičky, zatloukat... Trvalo to dlouho, ale všechno jsme zvládli a šli si za odměnu zahrát lakros a následně i freesbee. Již docela vyčerpaní náročným dnem si stavíme plachtičky a chystáme večeri. Před spaním hrajeme dvakrát mafii, ale bohužel vždy vítězí mafiáni. Vrahouni jedni!

Ráno dlouho odkládáme vstávání, ale nakonec se stejně nedá nic dělat a my musíme ven ze spacáků. Když se po snídani konečně vyškrábeme zpět do Vápna a nasoukáme do aut, míříme na Ploučnici pro týpiovky. V lese jich je opravdu požehnaně, takže stačí jen osekávat a osekávat. Výsledek ale stojí zato, máme neuvěřitelnou stovku tyčí. Vše s bohužel nedá odvézt najednou, takže se rozdělujeme na dvě skupiny. Jedni zůstávají na místě a osekávají zbytek, zatímco druhí jedou do Vápna zařídit shromaždiště. Načasování je takřka dokonalé, sotva složíme poslední tyč, přijíždí druhá várka. Ukládáme tedy i ostatní týpiovky a spokojeně se vracíme do Prahy.

Setkání s Rudolfem II.

V pátek odjíždíme vlakem do Nižboru a vyrážíme na cestu. Nacházíme příjemné místo na spaní a hrajeme Tomovu hru s čísly. To byste nevěřili, jak vypadá za tmy všechno jinak. Usínáme příjemně unavení za

zvuků Starcovy kytary. Budíme se vyspalí, ale všude kolem panuje zima a chlad...

Nasnídání a sbalení pokračujeme a snažíme se poznat

co nejvíce listů a ukázat je Kvítkovi. Májce se podařilo určit opravdu úctyhodných 32 stromů, tolik jsme jich v lese potkali. Na sympaticky vyhlížející louce hrajeme HU-TUTU a všichni vítězíme! Začíná nám ale docházet voda, a když zastavujeme ve vesničce, abychom jí doplnili, přibíhá k nám posel s fantastickou novinou. Dnes večer přijede na hrad Jinčov Rudolf II. S žádostí o pomoc a my ho máme pohostit. Naštěstí máme k dispozici i něco málo z hradní spížírny po družinách domlouváme jídla.

Na hradě nás již čekají a společně se učíme kolo-

vý tanec. Blíží se večer, a tak začínáme s přípravou hostiny. Jen co nachystáme všechna jídla v loučemi osvětlené místnosti, doráží Rudolf II. a vysvětluje nám, že jeden z jeho poddaných má mapu podzemí, kde je ukrytý golem, a že se ji máme pokusit získat. Po jídle předvádíme Rudolfovi náš tanec i s hudbou a sledujeme úchvatné vystoupení s ohněm. Nakonec nacházíme i poddaného s mapou podzemí. Nehodlá se jí ovšem jen tak lehce vzdát- vymění ji za zboží, které mu máme dovážet až na nádvoří. Vyčerpání zážitky uléháme pod hvězdnou oblohou...

Ráno začínáme se stavěním živností, abychom mohli vyprodukovat zboží a vyměnit jej za část podzemního plánu. Nejlepší jídlo uvařila družinka Hvězdářů, byli tedy na řadě první. Potom vyrážíme na Vraní a hrajeme hru „Sudá nebo lichá“, cesta je ale daleká, a tak se rozdělujeme na starší, kteří jdou pěšky a mladší, kteří pokračují autobusem. Podle dohody se scházíme na tradičním místě-mladší jsou nakonec rychlejší. Jsme po cestě vyhladovělí, takže rychle večeříme a užíváme si zaslouženého odpočinku.

V pondělí před odchodem na vlak hrajeme míčbee. Než obědváme, snažíme se odhalit páry v rodokmenech ostatních družinek a získat tak jejich dítě. Blízko Zdic nakonec vybilíme řeznictví, ale to už opravdu musíme na vlak a zpátky do Prahy.

Eliška

Výlet Moully a Nourmy
do Krkonoš

Kapitola druhá: Hory

Tak jsme tady!

A co tu vlastně
budeme dělat?

No, co je evlašního
na Krkonoších?

Že ty,
bgdli
Krkonoš?

Ale ne! Je tu Sněžka.
A taky další hory nad 1000 m. n. m.

Neměl bys fotit spíš přírodu než
mě? Fotky přírodních krás...

Sněžka

Příroda je důležitá,
ale dokumentaťa taky!

Ju!

Tady je nádherně,
všude kolem příroda,
určitě se musíme
naučit všechnu tu
krašou pojmenovat!

O pár
zvědavých
chvil později

Podívej! Zapada
Sluníčko, Houlo

Podívej, Noumo, ten
strom má barvu jako
ty!

Ac to pod ním
roste za houlu?
Mysliš, že jí můžu
sníst?

Radši nejž
nic, o čem nevíš, že je jedle!

Tak to abychom
šli spát...

Ale jak nato?

Vždyt' nemáme stan...

A je tu tma. A mám strach.

Notak Moulo!

Jake' dovednosti ze stupně minule a atentokrát Moula a Nouma potřebovali?

KONEC

Jdese spát!

Postavíme plachticku! Natáhneme ji mezi stromy. Taaaák! A je hotovo!

* * * NOC * * *

* * * DOBRU NOC * * *

Chrr...

Chrrrr pššš...

Detektiv vypráví

aneb jak to bylo s Františkem S.

Z přemýšlení je vytrhl náhlý hluk. Zaslechli za sebou praskání větví, kdosi ve spěchu rozhrnoval křoví. Otočili se. Před nimi stál vysoký muž, nepřátelský pohled v očích, přes hlavu šátek a v ruce nůž. Zaslechly další kroky, byli obklíčeni. Vysoký loupežník vykročil k nim, čepel jeho nože se zaleskla.

„Ukažte ty batohy! Co máte uvnitř?“

Tři přátelé se semkli. Pepa pevně stiskl svou dubovou hůl, bylo však jasné, že nemají šanci. Pepa a loupežník si hleděli do očí, prohlíželi si jeden druhého a vteřiny se vlekly.

Františka pohltit strašný pocit. To skončila jejich pouť brzo!

Výhružné ticho protálo zařinčení koní v dálce. Loupežníci sebou trhli. Pochopili, že nemají čas. Přelétli pohledem trojici. V mžiku skočili vpřed a vrhli se na Pepu. Zvířil se prach cesty. Toho Filip a František využili, uskočili stranou a padli tváří do prašné cesty. Loupežníci strhli Pepovi batoh. V zatáčce se objevil jezdec a za ním povoz. Filip se otočil, zamířil fotoaparát a už jen stihl vyfotit posledního darebáka, jak mizí v křoví.

Tři přátelé měli obrovské štěstí. Po cestě přijížděli kočovní herci, žongléři a kejklíři. Taková parta dobrodruhů by si jistě s loupežníky poradila. František zachráncům poděkoval a všichni společně se usadili pod břízami. Při obědě zjistili, že mají delší kus společnou cestu. Filip si udělal několik fotek a vyrazili dále. Všichni tři si sedli na povoz, místa tam bylo dost. Ne že by se pohybovali rychleji, ale bylo to mnohem příjemnější.

Zatímco se František, Filip a Pepa vezli a povídali si s herci a kejklíři, v nedaleké vesnici Olšina obědval obchodník Roubíček. Proti němu seděl továrník Oto Krupp s milou dámou Janou Březinovou. Vzduchem se nesla vůně pečeně, stěny plné zažloutlých fotek častých hostů. Pánové vedli dlouhou řeč o akciových trzích, cenách nafty a obilí. Roubíček obchodoval se vším, co se naskytlo a mohlo přinést zisk. Továrník Krupp vlastnil několik hal a vyráběl různé stroje, dle poptávky. Ti dva už spolu udělali mnoho obchodů a ne vždy čistých. Roubíček se zmínil i o setkání s Pepou a jeho žvanění o vynálezu. Jeho vyprávění továrníka vyděsilo. Čím více se dozvěděl, tím více bledl, až se jeho společnice polekala:

„Copak se děje, drahý? Neboj, to bude dobré.“

„No to nebude. Něco se s tím musí udělat,“ řekl zamýšleně skleslý továrník.

„Jdou určitě přes Kuřivody,“ utrousil obchodník a pokrčil rameny. „Třeba ho přesvědčíš.“

Třem přátelům cesta rychle ubíhala, den utekl jako voda, do Jablonce bylo však ještě daleko. Spolu s herci se utábořili na kraji smrkového lesa a povečeřeli. Jejich cesty se zítra rozdělí. Herci míří do Olšiny, kde chtějí hrát svůj nový divadelní kousek. To pak předvedou v sobotu na slavnosti v Kuřivodech. Nabídli se, že jej zahrají již dnes, aspoň si jej procvičí a uvidí, jak se bude líbit.

Hra o dobru a zlu člověka se Filipovi i Pepovi líbila, ale František z ní nijak nadšen nebyl. Pronesl dokonce několik opovržlivých slov. To se velmi dotklo bylinkářky a kartářky Anabel, která kočovala s herci. František se jí snažil udobřit a nechal si od ní vyložit osud z karet. Skutečně si na něm vybil zlost. Zamíchala a rozhodla karty, pohlédla na ně svým bystrým okem a temně pronesla:

„Vidím, jak jsi nemocen. V sobotu zemřeš.“

„Nesmysl,“ odvětil jí František, „v sobotu budete v Kuřivodech, my přes ně půjdeme také, tak uvidíš, že budu živ a zdrav.“

„Já vidím tvou smrt,“ zaskřehotala Anabel a naštvane odkráčela.

Obchodník s továrníkem se dávno rozloučili a po silnici uhánělo auto směrem do Jablonce. Továrník

odvážel svou společnici, tu milou dámu, domů. Ano, správně jsi, čtenáři, uhodl, že Jana Březinová je manželka státního rady Tomáše Březiny.

Ten měl celý den spoustu práce s novou vyhláškou a dostal se domů až k večeři. Vyprávěl jí o náročném dni a jen letmo zachytil její větu o Františkovi a vynálezu. Unavený padl do postele a usnul. Ne tak ona. Rozhovor u oběda a především továrníkův bledý obličej se jí vryl do paměti a dlouho do noci nemohla usnout.

Zelí

Vlak v 18:59

povídka od Filipa

Ozval se jednotvárný a jaksi jedovatý hlas nádražního rozhlasu:

„Ukončete nástup do osobního úzkokolejného vlaku číslo 2576, který jede do stanice Brožkov. Pravidelný odjezd 18 hodin, 59 minut. Vlak je připraven k odjezdu...“

Mikeš se vrátil na schůdky rozjíždějícího se vlaku. V noční tmě sice neviděl, kde schůdky jsou, ale protože zde jezdil denně, dokázal je najít i poslepu.

„Zatracenej vlak z hlavního“, klel mezi sípavými nádechy. „Kdyby neměl poruchu, nemusel bych celou cestu sem běžet, aby mi to neujelo!“

„Příště trochu dřív, mladej!“, hulákal na něj výpravčí. To Mikeše dopálilo. Vztekla za sebou zabouchl dveře a šel si sednout na dřevěnou lavici. Ano, čtete dobře, dřevěnou. Jel nejstarším vlakem, který je zařazen do běžného provozu. Ve vlaku moc světla nebylo, žárovečky, které zažily snad půl století, moc světla nevydávaly. Uvnitř bylo hrozné vedro – jednak bylo přetopeno, jednak bylo zadýcháno. Mikeš odložil bundu na rozvrzaný věšák, zlostně zavřel nedověřené okno, o které si zadřel třísku a znovu se posadil. Měl špatnou náladu. Po chvíli koukání z okna otevřel

tašku a něco hledal. Po chvíli velmi sprostě zaklel. Při tom zběsilém běhu ztratil knížku z knihovny! To bude pokuta...!!! A teď si ještě vzpomněl, že si zapomněl vyměnit kupón u průkazky – jestli ho průvodčí nachytá... „To je dneska den...“, říkal si „černý den. Černý den.“

Lokomotiva táhle a pronikavě zahoukala. Zvuk se rozléhal do tmy. A vagón se kodrcal dál, dál a dál...

Mikeš seděl u okna a přemýšlel. Vytrhlo ho až to, když se otevřely dveře. Stáli na malé stanici. A tu se po vlakové chodbičce coural jakýsi starší muž. Ale ne ledajaký. Byl skoro celý nahý, zimou zkroucený, zanedbaného zevnějšku, jedním slovem žebrák. Mikeš neměl žebráky zrovna v lásce, a tak když se k němu muž přišoural a zdvořile se zeptal: „Je tu volno, chlapče?“, zamumlal něco jako „Ano“ a odsedl si co nejdál. A v tu samou chvíli přišel průvodčí.

„Vaše jízdenky, prosím.“ Žebrák pohotově vytáhl jízdenku, na kterou si určitě střídal několik měsíců, zatím co Mikeš zahanbeně pronesl, že jízdenku nemá.

Ano, ano, tak už to bývá. Zatímco žebrák poctivě několik měsíců střídá, bohatý jede na černo. I když žebrák má na bezplatnou jízdu daleko větší nárok.

„Tak to bude pokuta!“, pronáší káravě průvodčí. „Pět set padesát při zaplacení na místě, šest set osmdesát při zaplacení v pokladně...“

„Pane“, přerušil ho chraplavým hlasem žebrák. „Ten chlapec za to nemůže. Určitě si jízdenku jen náhodou, nerad zapomněl. Jestli chcete, zaplatím to za něj. Strádal jsem si to několik let, chtěl jsem si za to koupit oblečení, ale jestli chce, zaplatím to za něj.“

S Mikešem se zatočil celý svět. Žebrák za něj chce zaplatit pokutu! Chce jí zaplatit z toho, co roky strádal. Horečně přemýšlel: „Mám ho nechat, aby pokutu za mne zaplatil a abych se vyhnul nepříjemnostem doma, ale připravit mu další léta trápení? Nebo mám takovéhle dobrodiní nezdvorně odmítnout? Vždyť něco takového nevidíme každý den!“

Vlak přejížděl přes silnici. Starý přejezd cinkal. Auto před ním zastavilo. Cink – cink. Cink – cink...

V Mikešovi vyhrála jeho lepší stránka.

„Ne, děkuji, zaplatím to sám“, řekl.

S průvodčím se domluvil, že to do pěti dnů zaplatí v pokladně ČD.

Sotva průvodčí odešel, zeptal se žebrák Mikeše:

„Odkud jezdíš?“ A když se dozvěděl, že z Plzně, řekl, že jako malý dojížděl až do Rokycan.

„A chceš vědět co se mi jednou cestou stalo?“ A Mikeše to zajímá...

A tak žebrák vypráví, chvílemi se oba hlasitě smějí,

a Mikeš cítil, že kdyby měl u sebe tu knížku z knihovny, hned by mu jí dal...

A lokomotiva táhle a pronikavě zahoukala. Zvuk se rozléhal do tmy. A vagón se kodrcal dál, dál a dál...

Výprava na 50km

Sraz: 10. října 6:00 Hlavní nádraží

Návrat: cca 22:00 Zbraslav

Sebou: něco k jídlu a pití, čokoláda, náhradní ponožky, dobré oblečení a velmi dobré boty.

Drakiáda

Sraz: 11. října 10:00 klubovna

Návrat: 17:00 klubovna

Sebou: něco k jídlu a pití, dobré a teplé oblečení, lístek MHD, provázek

Kontakty:

Tom (608 408 577)

Kvítek (724 264 148)

Zelí (603 478 299)

Vydává T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

